

Derek Walcott: Blues

BLUES

Těch pět či šest mladejch cápků
dřepících na schůdcích verandy
v tom horkým večerním chládku
začalo na mě hvízdát. Jen tak ze srandy.
Tak jsem se tam teda zastavil.
Na Christopherově ulici – možná to byla MacDougalka –
jsem v tom světle lamp určitě přestavoval dobrej cíl.

Zrovna byl letní festival. Nebo
nákej svátek. A náš byt
už byl blízko. Jenže jsem hloupej negr, a kromě
toho ne zas vyloženě černej.
A abych pravdu řek, tak pro mě
jsme byli všichni stejný – taloš či negr nebo žid.
A tohle taky přece nebyl Central Park.
Že jsem si byl nějak moc jistej? To si
pište! Ten světlej negr v novým sáčku
tam tehdá dostal pěknou nakládačku.

No jo - dost jsem se bál,
že někdo z nich by na mě moh vzít nůž.
Tak jsem to nový kvádro radši sundal a hodil přes hydrant.
A že bych se pak nějak tvrdě pral?
Spíš jako by se rvali oni mezi sebou. Život už
ty přičmoudlíky asi stačil zkoušet dost,
a tak si na mě prostě chtěli vylít zlost.

Ksicht zmalovanej, z nosu mi lije krev.
S tím olivovým sáčkem jsem měl ovšem kliku
a uchránil ho před kudlou i svejma slzama.
Pak jsem se domů těžce štrachal vzhůru čtyřma patrama.
Když jsem se předtím válel na chodníku,
vzpomínám, že čumilů tam kolem bylo velmi mnoho,
a jedna zřejmě máma od těch kluků
že na ně křičela: “Už dost, to stačí, nechte toho!”
Vlastně se houby stalo.
Jen lásky poznali ti hoši zřejmě hodně málo.

Já věděl, že mě zabít nechtěj asi –
jen si tak hrajou na tvrdásy.
Což každej mladej Američan zkouší rád.
Však měl bych vzít si z toho poučení:
jestli je láska takhle tvrdá, tak moc není
o co stát.

Ze sbírky *The Gulf and Other Poems (Záliv a jiné básně)*, 1965

přeložil Miroslav Jindra

copyright © 2007 Derek Walcott, znovu vydáno se souhlasem nakladatelství Farrar, Straus and Giroux, LLC.

